

Pjesme

DUBRAVKA TEŽAK

Novi pjesnici

Svježe meso obučeno u tminu
Skromnom olovkom želi izbosti tišinu
Koža se steže nad grafitom dok riječi koje bujaju u lubanji ne minu.

Oni otkidaju pomalo s tijela Vremena:
Homerovu svečanost, Kranjčevićevu porugu,
Flaubertovu profinjenost, Rimbaudovu opijenost i
Goranovu
Tragediju.

Trgajući meso počinju ga gristi
Dok ne shvate da smo već tisućljećima isti.

Sreća što je čovjeku glava kao kamen,
Što se čovjek uvijek rađa kao da je prvi na svijetu
Da ne ugasne tinjajući plamen
Da tijelo ne ostane
Od mesa
Golo.

Zašto pišemo

Imam hrpicu neotvorenih zbiraka.
Bojim se pročitati ijednu riječ jer me strah -
strah da neće ništa značiti.
Pitam se otkuda pjesniku nadahnuće, riječima značenje,
značenju britva da rani ili melem da okrijepi čovjeka.

Ne mogu odgonetnuti zašto pišemo ako je dvadesetprvo stoljeće brzo -
kao bljeskovi reklama na Times Squareu, napeto -
kao gumica na veni u koju je utaknuta igla, zagušljivo -
kao masna i vlažna zalogajnica i znojno -
kao radnik koji radi pedeset sati tjedno;
a naš život kratak -
kao bljesak u tisućljetnoj noći.
Možda baš zato

Negdje u moru borova, gordih, gustih borova

Negdje u moru borova
Gordih, gustih borova
Hodaju vila predana
I njen jedan princ
Dalje si nisu od pedalja
Glave im uvijek zajedno

Kosa im mokra dok iz rijeke piju
Mrzle rijeke ledene
Od znoja im nosevi siju
Poderane, mokre haljine
Prljava im stopala vriju
Zmije se pod nogama viju

Ponekad spavaju
Ponekad plešu
Noću kamenje krešu
Ponekad perje pticama glade
Uvijek nešto rade

I princ njenu kosu dugu voli
Jer samo tu kosu zna
I vila njegove oči svijetle voli
Jer drugih nije vidjela

Jedno drugo uvijek sanja.
Kad sklope oči u sjaju zvijezda
Nema jelena, potoka il' panja
Koje jedno od njih ne sanja

S usta jedno drugom piju
Sa sobom smeđe životinje nose
Pod slapom lica si miju
Stopala hlade im jutarnje rose

Nemojte u šumu ići,
Ljubavnicima snenim prići
Nećete zinuti stići
Oni već će otići
Savršeni par će se razići,
Suzama zbunjenim ponići

Kao da su se probudili iz sna
Duboka su im rijeka dna
Umrle su životinje i nestalo je korova
Negdje u moru borova
Gordih, gustih borova

Siromasi

Siromasi liježu u hladne kade pune kaljužaste vode
u kojima su se namakala kraljevska tjelesa

Siromasi mljackaju mrvice od kolača
ispod prljavih noktiju bogataša

Siromasi priželjkuju vina od kojih bogati želuci
bljuju

Siromasi su zadovoljni gledajući u Sunce,
a bogatima trebaju slike koje se miču
I traže još i još
Jer svakim podražajem njihova osjetila sve više tupe.

Siromasi brinu o svima.

Tužnima pokazuju da može biti gore,
Bogatima su ogledalo okićeno svjetlucavim ukrasima

A lažnjacima razlog za brigu i dobročinstvo, ne od činova,
već od riječi.

DUBRAVKA TEŽAK mlada je Koprivničanka. Završila je Gimnaziju »Fran Galović« u Koprivnici. Studentica je druge godine Filozofskoga fakulteta u Zagrebu. Na Goranovu proljeću 2019. godine nagrađena je kao mlada pjesnikinja u kategoriji učenika osnovnih i srednjih škola u Republici Hrvatskoj.